

dog skulle knyttes sammen i én mønt-, told- og økonomisk union.

Overenskomsten var således ikke i overensstemmelse med anbefalingen i 15. generalforsamlings resolution af, at Ruanda-Urundi burde blive selvstændig som én stat.

Resolutioner.

Efter en almindelig debat på grundlag af de foreliggende beretninger og en høring af petitioners fremsattes den 16. februar 1962 på 31 afro-asiatiske landes vegne et resolutionsudkast, som bl. a. gav udtryk for anerkendelse af 3-mands kommissionen, de politiske ledere og den administrerende myndighed. Der foresloges videre, at generalforsamlingen skulle vælge en 5-mands kommission med den opgave at begive sig til Ruanda-Urundi for at bane vejen for uafhængigheden. Kommissionens opgave defineredes nærmere som bl. a. at forlige de politiske uoverensstemmelser; sørge for flygtningenes tilbagevenden; opretholde lov og orden og at medvirke til, at der hurtigt, og inden opnåelsen af uafhængighed, skete en remplacering af belgiske militære og paramilitære styrker med indfødte styrker samt træning af de sidstnævnte. På en konference under kommissionens auspicer i Addis Abeba mellem 5 repræsentanter for hver af de to områders regeringer skulle man søge at finde frem til en gensidig acceptabel form for en politisk, økonomisk og administrativ union. Yderligere punkter i resolutionsudkastet var, at alle indre beføjelser skulle overgives til regeringerne for Ruanda og Urundi ikke senere end 30. april 1962, at den 1. juli 1962 blev forudset som skæringsdato for formynderskabets ophævelse, og at en yderligere genoptaget 16. generalforsamling skulle holdes den første uge af juni 1962 med Ruanda-Urundi-spørgsmålet på dagsordenen.

Cameroun foreslog, at 1. juli 1962 skulle fastsættes endeligt som datoen for ophør af formynderskabsordningen. Irland og Sverige fremsatte et ændringsforslag, som i mindre kategorisk form end de 31 landes forslag anbefalede træning af indfødte styrker til progressiv afløsning af de belgiske så hurtigt som muligt, og imødekom derved dem, der frygter vanskeligheder ved

opretholdelse af lov og orden under overgangsordningen. Efter visse ændringer optoges der yderligere en tilføjelse om, at planen for de belgiske troppers afløsning ved indfødte styrker skulle indeholde den endelige dato for tilbagetrækningen af alle belgiske styrker. Endelig blev bestemmelsen efter forslag af Ghana og Guinea udvidet med en yderligere tilføjelse om, at sådant personel, hvis tilstedeværelse efter kommissionens opfattelse var nødvendig i en overgangsperiode, skulle undtages fra tilbagetrækningen.

Tre sovjetiske ændringsforslag, der tilsigtede, at alle belgiske militærstyrker skulle være trukket tilbage fra territoriet på tidspunktet for uafhængighed, blev nedstemt.

Ved afstemningen blev resolutionen derefter den 22. februar 1962 vedtaget med 87 stemmer for, ingen imod og 11 abstentions (østlandene og Irak).

Plenarforsamlingen stadfæstede den 23. februar 1962 dette med 88 stemmer for, ingen imod, medens 11 undlod at stemme.

(2) En resolution, som pålagde kommissionen også at søge at løse problemet med Mwamien af Ruanda og aflægge beretning herom til den til juni genoptagne 16. samling, blev af fjerde udvalg vedtaget med 49 stemmer for, 1 imod, medens 45 (herunder Belgien og de nordiske lande med undtagelse af Island, der var fraværende) undlod at stemme. Plenarforsamlingen vedtog denne resolution med 55 stemmer for, ingen imod, medens 46 undlod at stemme.

(3) Til medlemmer af Ruanda-Urundi kommissionen valgtes Haïti, Iran, Liberia, Marokko og Togo.

Debatten.

Debatten viste, at der i komiteen var flertal for en praktisk løsning af Ruanda-Urundi problemet under hensyntagen til den gennem valgene opståede situation. Den belgiske holdning i spørgsmålet blev anerkendt bl. a. i en udtalelse af formanden for 3-mands kommissionen (Dorsinville, Haïti), der også udtalte, at det gjaldt om at se fremad. Selv med risiko for at chokere komiteen, udtalte han, ville han sige, at efter hans opfattelse var betydningen af enhedsproblemet blevet overdrevet i for-